

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 214/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. A., N., vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 64/2000, ako aj postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 383/2006-74 z 30. novembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. A. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2008 doručená sťažnosť M. A., N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 64/2000,

ako aj postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 383/2006-74 z 30. novembra 2007.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sa návrhom doručeným okresnému súdu 6. marca 2000 domáhal určenia neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru proti Ž., a. s. (ďalej len „odporkyňa“), pričom konanie bolo vedené pod sp. zn. 14 C 27/2000. Sťažovateľ podal 11. apríla 2000 ďalšiu žalobu o určenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru v podateľni Okresného súdu Nové Zámky „... v obave, že sa prvá žaloba stratí niekde na tzv. poštovej ceste“. Okresný súd Nové Zámky predmetnú vec postúpil na ďalšie konanie okresnému súdu, kde bola vedená pod sp. zn. 15 C 64/2000.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že aj keď oba návrhy „... boli v čase ich podaní vizuálne identické, predsa len v priebehu oboch konaní o nich boli v obidvoch žalobách upresnené kumulované petitie, a došlo v prvom konaní (14 C 27/2000) aj k právne relevantnej zámene žalovaného účastníka, takže už nebolo možné zamieňať žaloby, či samotné a samostatné dva súdne procesy, a ani tvrdiť v právoplatnom uznesení KS BA zo dňa 30. 11. 2007, č. k. 8 Co 383/2006-74 takmer po 8 rokoch, že existuje litispendencia, alebo res iudicata, či dokonca oboje.“

Sťažovateľ následne podal proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu č. k. 8 Co 383/2006-74 z 30. novembra 2007, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 15 C 64/2000-25 z 18. januára 2002, dovolanie, ktoré bolo podľa jeho tvrdení podané na poštovú prepravu 21. februára 2008. Sťažovateľ zastáva názor, že v prvostupňovom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 15 C 64/2000, ako aj v odvolacom konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 383/2006 „vznikli takmer 8 ročné zbytočné prietahy“, a v nadväznosti na uvedené žiada, aby ústavný súd vyslovil „vo verdikte, že došlo zo strany obidvoch porušovateľov k porušovaniu ľudských práv a základných slobôd, chránených Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 6 ods. 1, prvej vety, a to najmä tým, že porušovatelia v súhrne nechávali sťažovateľa 2 plus cca 6 rokov v právnej neistote umelým vytvorením neprímeraných lehôt v neprospech sťažovateľa...“, pričom žiada „primerané finančné zadostučinenie

v symbolickej sume 1,1 milióna Slovenských korún“, ako aj vydanie príkazu *„porušovateľom uhradiť trovy tohto konania“*.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 64/2000, ako aj postupom a uznesením krajského súdu č. k. 8 Co 383/2006-74 z 30. novembra 2007.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte dochádza a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte trvá (II. ÚS 387/06, III. ÚS 20/00). Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 145/07).

Ústavný súd z uznesenia krajského súdu č. k. 8 Co 383/2006-74 z 30. novembra 2007 zistil, že predmetným uznesením bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 15 C 64/2000-25 z 18. januára 2002. Namietané uznesenie krajského

súdu bolo sťažovateľovi doručené 21. januára 2008, čím bolo konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 15 C 64/2000 v spojení s odvolacím konaním krajského súdu vedeným pod sp. zn. 8 Co 383/2006 právoplatne skončené. Sťažovateľ podal sťažnosť na poštovú prepravu 17. marca 2008.

V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jedným z dôvodov odmietnutia sťažnosti je zjavná neopodstatnenosť, ktorú možno vysloviť, ak ústavný súd nezistí priamu príčinnú súvislosť medzi namietaným postupom štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta (I. ÚS 93/97, III. ÚS 248/05, IV. ÚS 79/07).

Pri posudzovaní sťažnosti sťažovateľa ústavný súd vychádzal zo svojej konštantnej judikatúry, podľa ktorej poskytuje ochranu právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru len vtedy, ak bola sťažnosť pred ústavným súdom uplatnená v čase, keď k namietanému porušeniu označeného práva ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05), t. j. v čase, keď ešte právna neistota sťažovateľa trvá.

V danom prípade sťažovateľ podal sťažnosť po tom, keď boli namietané konania právoplatne skončené, t. j. v čase, keď už ani okresný súd, ani krajský súd nemohli porušovať jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Za týchto okolností ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená a z tohto dôvodu ju odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa (napr. návrhom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, úhrady trov konania).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. júla 2008